

Elias - Ang Bilang na Tatlo

Mabatid nawa

Jeff Pippenger

2023-09-29

At nangyari, sa oras ng paghahandog sa hapon, na lumapit ang propetang si Elias at nagsabi, Panginoon, Diyos ni Abraham, ni Isaac, at ni Israel, malaman nawa sa araw na ito na ikaw ang Diyos sa Israel, at na ako'y iyong lingkod, at na ginawa ko ang lahat ng mga bagay na ito ayon sa iyong salita. 1 Hari 18:36.

Patuloy nating tinutukoy ang mga katangian ni Elias bilang isang sagisag. Isa sa mga katangiang iyon ay na ang ministryo at mensahe nina Elias, Juan Bautista, at William Miller ay naging mga kasangkapan ng paghatol. Ginamit ng Panginoon ang kanilang mensahe upang subukin ang kasaysayan ng bawat isa. Sinabi ni Jesus na kung hindi Siya naparito, hindi sana nagkaroon ng kasalanan ang mga Hudyong mapagtalo.

Kung hindi ako naparito at nagsalita sa kanila, hindi sana sila nagkaroon ng kasalanan; ngunit ngayo'y wala na silang takip sa kanilang kasalanan. Juan 15:22.

Tinutukoy ni Ezekiel ang gayunding simulain hinggil sa mga Hudyong mapagtalo sa kaniyang kasaysayan.

Sapagkat sila'y mga anak na matitigas ang mukha at matitigas ang puso. Sinusugo kita sa kanila; at sasabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos. At sila, makiking man sila o ayaw man nilang makinig, (sapagkat sila'y isang sambahayang mapanghimagsik,) gayon ma'y malalaman nila na nagkaroon ng propeta sa gitna nila. Ezekiel 2:4, 5.

Ang simbolismo ni Elias ay kinapapalooban ng kanyang gampanin bilang kasangkapan ng paghuhukom.

Yaong mga nakatalaga sa pagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay nagsasaliksik sa Banal na Kasulatan ayon sa gayunding paraan na ginamit ni Amang Miller. Sa munting aklat na pinamagatang "Views of the Prophecies and Prophetic Chronology," ibinigay ni Amang Miller ang mga sumusunod na tuntuning payak ngunit matalino at mahalaga para sa pag-aaral at pagpapakahulugan ng Bibliya:

"1. Bawat salita ay dapat magkaroon ng angkop na bigat at kaugnayan sa paksang inilalahad sa Bibliya; 2. Ang buong Banal na Kasulatan ay kinakailangan, at mauunawaan sa pamamagitan ng masigasig na paglalaan ng sarili at pag-aaral; 3. Walang anumang ipinahayag sa Banal na Kasulatan ang maaaring maitago, ni mananatiling nakatago, sa mga humihingi nang may pananampalataya, na hindi nag-aalinlangan; 4. Upang maunawaan ang doktrina, tipunin ang lahat ng mga pahayag ng Banal na Kasulatan hinggil sa paksang nais mong malaman, saka hayaang ang bawat salita ay magkaroon ng nararapat nitong impluwensya; at kung makabubuo ka ng iyong teorya nang walang salungatan, hindi ka maaaring magkamali; 5. Ang Banal na Kasulatan ay dapat maging tagapagpaliwanag ng sarili nito, yamang ito'y sariling pamantayan.

Kung ako'y aasa sa isang guro upang ipaliwanag ito sa akin, at siya'y maghuhula lamang sa kahulugan nito, o nanaisin na maging ganoon ito dahil sa kanyang sektaryong kredo, o upang maituring na marunong, kung gayon ang kanyang paghuhula, pagnanais, kredo, o karunungan ang magiging aking pamantayan, at hindi ang Bibliya."

Ang nakasaad sa itaas ay isang bahagi ng mga alituntuning ito; at sa ating pag-aaral ng Bibliya, makabubuti sa ating lahat na isaalang-alang at sundin ang mga prinsipyong nakalahad.

"Ang tunay na pananampalataya ay nakasalig sa Kasulatan; ngunit gumagamit si Satanas ng napakaraming lalang upang baluktutin ang Kasulatan at magpasok ng kamalian, kaya't kinakailangan ang malaking pag-iingat kung ibig malaman ng sinuman kung ano talaga ang itinuturo nito. Isa sa mga dakilang paglilinlang ng panahong ito ang labis na pagbibigay-diin sa damdamin, at ang pag-aangking katapatan habang binabalewala ang mga tuwirang pahayag ng salita ng Diyos sapagkat ang salitang iyon ay hindi sumasang-ayon sa damdamin. Marami ang walang ibang saligan ng kanilang pananampalataya kundi damdamin. Ang kanilang relihiyon ay pawang pananabik; kapag iyon ay humupa, wala na ang kanilang pananampalataya. Maaaring ang damdamin ay ipa, ngunit ang salita ng Diyos ang trigo. At, 'ano,' wika ng propeta, 'ang ipa sa trigo?'"

Walang mahahatulan dahil sa hindi pagtatalima sa liwanag at kaalamang kailanma'y hindi nila natanggap, at hindi rin nila maaaring makamtan. Ngunit marami ang tumatangging tumalima sa katotohanang iniharap sa kanila ng mga sugo ni Cristo, sapagkat nais nilang makiayon sa pamantayan ng sanlibutan; at ang katotohanang umabot sa kanilang unawa, ang liwanag na nagliwanag sa kaluluwa, ang siyang hahatol sa kanila sa Paghuhukom. Sa mga huling araw na ito ay taglay natin ang naipong liwanag na nagliliwanag sa lahat ng mga kapanahunan, at tayo'y pananagutin nang ayon dito. Ang landas ng kabanalan ay hindi kapantay ng antas ng sanlibutan; ito'y landas na itinaas. Kung lalakad tayo sa daang ito, kung tatakbo tayo sa landas ng mga utos ng Panginoon, masusumpungan natin na "ang landas ng matuwid ay gaya ng maningning na liwanag, na lumiliwanag nang lalo at lalo hanggang sa ganap na araw." Review and Herald, Nobyembre 25, 1884.

Hindi tayo "hinahatulan dahil sa hindi pagtatalima sa liwanag at kaalamang" hindi natin "kailanman tinaglay, at" hindi natin "makakamtan." Ang mahalagang aspeto ng pahayag na ito ay ang pariralang "hindi makakamtan." Si Elias, si Juan, at si Miller ay kumakatawan sa liwanag para sa kani-kanilang salinlahi, liwanag na maaaring kamtin. Ang pag-iral ng kanilang mensahe ay inalis ang balabal ng tinatawag sa batas sa Estados Unidos na "plausible deniability." Ang mensahe ni Elias, sa alinmang salinlahi ito mahayag, ay nag-aalis ng anumang "plausible deniability," kaya't ginagawang managot ang buong salinlahing iyon para sa liwanag na iniharap sa panahong iyon.

Minsan ay sinabi ng aking kapatid na ayaw niyang makinig sa anuman na may kinalaman sa doktrinang aming pinanghahawakan, sa takot na siya'y mahikayat. Ayaw niyang dumalo sa mga pagtitipon, ni makinig sa mga pangangaral; ngunit pagkaraan ay ipinahayag niya na nakita niyang kasing-sala siya na para bang narinig niya ang mga iyon. Ipinagkaloob sa kanya ng Diyos ang isang pagkakataon upang makilala ang katotohanan, at pananagutin Niya siya dahil sa pagkakataong ito. Marami sa atin ang may pagkiling laban sa mga doktrinang kasalukuyang tinatalakay. Ayaw nilang dumalo upang makinig, hindi nila sinisiyasat nang mahinahon, kundi

inilalabas nila ang kanilang mga pagtutol sa kadiliman. Lubos silang nasisiyahan sa kanilang paninindigan. “Sinabi mo, Ako’y mayaman, at dumami ang aking mga pag-aari, at wala akong pangangailangan ng anuman; at hindi mo nalalaman na ikaw ay kahabag-habag, kaawa-awa, dukha, bulag, at hubad: Pinapayuhan kitang bumili sa akin ng ginto na dinalisay sa apoy, upang ikaw ay yumaman; at puting kasuotan, upang ikaw ay madamtan, at upang huwag mahayag ang kahihyan ng iyong kahubaran; at pahiran mo ang iyong mga mata ng pamahid sa mata, upang ikaw ay makakita. Ang lahat ng aking iniibig ay aking sinasaway at pinarurusahan: kaya’t magmasigasig ka, at magsisi” (Apocalipsis 3:17-19).

Ang kasulatang ito ay tumutukoy sa mga nabubuhay na nasa saklaw ng tinig ng mensahe, ngunit ayaw lumapit upang pakinggan ito. Paano mo nalalaman na hindi ang Panginoon ang nagbibigay ng mga panibagong katunayan ng Kanyang katotohanan, inilalagay ito sa isang bagong ayos, upang maihanda ang daan ng Panginoon? Ano-anong mga plano ang iyong inilalatag upang ang bagong liwanag ay maipasok sa mga hanay ng bayan ng Diyos? Anong katibayan ang mayroon ka na hindi nagpadala ang Diyos ng liwanag sa Kanyang mga anak? Ang lahat ng pag-asa sa sarili, pagkamakasari, at pagmamapuri sa sariling opinyon ay dapat iwaksi. Dapat tayong lumapit sa paanan ni Jesus at matuto mula sa Kanya na maamo at mapagpakumbaba ang puso. Hindi tinuruan ni Jesus ang Kanyang mga alagad gaya ng pagtuturo ng mga rabbi sa kanilang mga alagad. Marami sa mga Judio ang lumapit at nakinig samantalang inihahayag ni Cristo ang mga hiwaga ng kaligtasan, ngunit hindi sila dumating upang matuto; dumating sila upang pumuna, upang Siya’y masilo sa ilang pagkakasalungatan, upang magkaroon sila ng anumang magagamit upang maimpluwensiyahan ang bayan laban sa Kanya. Nasiyahan sila sa kanilang kaalaman, ngunit ang mga anak ng Diyos ay dapat makilala ang tinig ng Tunay na Pastol. Hindi ba ito ang panahon na lubhang nararapat na mag-ayuno at manalangin sa harap ng Diyos? Nasa panganib tayo ng pagkakabaha-bahagi, nasa panganib ng pagpapanig sa isang pinagtatalunang punto; at hindi ba natin dapat hanapin ang Diyos nang buong taimtim, na may pagpapakumbaba ng kaluluwa, upang ating malaman kung ano ang katotohanan? Selected Messages, aklat 1, 413.

Ang mga kumakatawan sa mensahe ni Elias ay mga kasangkapan ng paghuhukom sa isang proseso ng pagdalisay na naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan upang dalisayin ang templo. Sa pagtupad ng gawaing pagdalisay ng templo, nahahayag ang liwanag ng kasalukuyang katotohanan. Kung hindi ito mahahayag, ang mga pinagsikapan noon at patuloy na pinagsisikapan ni Cristo na dalisayin ay mananatiling may Laodiceanong balabal ng sariling panlilinlang. Si Elias ay sumasagisag sa isang ministryong naglalahad ng katotohanan bilang kasangkapan ng paghuhukom. Kaya nga ipinabatid sa atin na ang katuruan ni Jesus ay hindi mapapakinabangan ng mga tumanggi sa mensahe ni Juan Bautista.

Itinuro sa akin na balikan ang pagpapahayag ng unang pagparito ni Cristo. Si Juan ay sinugo sa espiritu at kapangyarihan ni Elias upang ihanda ang daan para kay Jesus. Ang mga tumanggi sa patotoo ni Juan ay hindi nakinabang sa mga turo ni Jesus. Early Writings, 258.

Sa mga kasaysayang propetiko na nagsisilbing huwaran ng paglilinis ng bayan ng Diyos, isang mensahe ng kasalukuyang katotohanan ang naalisan ng tatak na nagpapapanagot sa salinlahi sa pagpili man ng kadiliman o ng liwanag.

Ngunit ikaw, O Daniel, isara mo ang mga salita, at selyuhan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng wakas: marami ang paroo't parito, at lalago ang kaalaman.... At sinabi niya, Humayo ka, Daniel; sapagkat ang mga salita ay isinara at sinelyuhan hanggang sa panahon ng wakas. Marami ang dadalisayin, papuputiin, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan; at wala ni isa sa masasama ang makauunawa, ngunit ang pantas ay makauunawa. Daniel 12:4, 9, 10.

Yaong mga kumakatawan sa mensahe ni Elias para sa kani-kaniyang salinlahi ay kinikilala ni Cristo bilang Kanyang mga sugo upang magamit sila bilang mga kasangkapan sa paghatol. Ito ang ipinahahayag ni Elias nang sinabi niya, "Mabatid nawa sa araw na ito na Ikaw ang Diyos sa Israel, at na ako'y Iyong lingkod, at na ginawa ko ang lahat ng mga bagay na ito ayon sa Iyong salita."

Ang katotohanang ito ay inilalahad din ni Jesus hinggil kay Juan Bautista.

At nang sila'y umalis, pinasimulang sabihin ni Jesus sa karamihan tungkol kay Juan, Ano ang inyong pinaroonan sa ilang upang makita? Isang tambo bang niyayanig ng hangin? Datapuwa't ano ang inyong pinaroonan upang makita? Isang lalaking may suot na malalambot na kasuotan? Narito, ang mga nagsusuot ng malalambot na kasuotan ay nasa mga bahay ng mga hari. Datapuwa't ano ang inyong pinaroonan upang makita? Isang propeta? Oo, sinasabi ko sa inyo, at higit pa sa isang propeta. Sapagka't siya ito, na tungkol sa kaniya ay nasusulat, Narito, sinusugo ko ang aking sugo sa unahan ng iyong mukha, na maghahanda ng iyong daan sa harap mo. Mateo 11:7-10.

Si Juan ay higit pa sa isang propeta; siya ay isang kasangkapan ng paghuhukom, at ang kanyang ministryo ay iniugnay sa kanyang salinlahi, sapagkat sila'y lumabas sa ilang upang siya'y makita, gaya ring tiyak na ang buong Israel ay pumaroon sa Carmel sa utos ni Ahab. Naunawaan ni William Miller ang pagdami ng kaalamang inalisang ng selyo noong 1798. Siya'y kumakatawan sa mga nagparoo't parito sa Salita ng Diyos habang dumarami ang kaalaman. Ang kanyang mensahe ay nakabatay sa panahong propetiko, at noong 1840 ang kanyang mensahe at ministryo ay inilagay sa kanyang salinlahi sa gayong kaparaanan na ang buong mundong Protestante ay nagmasid upang malaman kung epektibo ang kanyang metodolohiya. Nang ito'y nakumpirma, ang kanyang mensahe ay ipinalaganap sa buong sanlibutan.

"Noong taong 1840, isang panibagong kahanga-hangang katuparan ng propesiya ang nagpukaw ng malawak na interes. Dalawang taon bago nito, si Josiah Litch, isa sa mga pangunahing ministro na nangangaral ng Ikalawang Pagparito, ay naglathala ng isang pagpapaliwanag ng Apocalipsis 9, na naghayag ng hula tungkol sa pagbagsak ng Imperyong Otomano. Ayon sa kaniyang mga pagkalkula, ang kapangyarihang ito ay ibabagsak . . . sa ika-11 ng Agosto, 1840, kung kailan inaasahang mabubuwag ang kapangyarihang Otomano sa Constantinople. At ito, sa aking paniniwala, ay mapatutunayang gayon nga ang mangyayari."

Sa mismong oras na itinakda, ang Turkiya, sa pamamagitan ng mga embahador nito, ay tumanggap ng proteksiyon ng mga nagkakaisang kapangyarihan ng Europa, at sa gayo'y inilagay ang sarili nito sa ilalim ng pamamahala ng mga bansang Kristiyano. Ang pangyayaring ito'y eksaktong tumupad sa hula. Nang ito'y nabatid, napakarami ang nakumbinsi sa pagiging wasto ng mga simulain ng pagpapakahulugan ng propesiya na

tinanggap ni Miller at ng kaniyang mga kasamahan, at ang kilusang Adbiyento ay nabigyan ng isang kagila-gilalas na sigla. Ang mga lalaking may karunungan at mataas na katayuan ay nakipagkaisa kay Miller, kapwa sa pangangaral at sa paglilimbag ng kaniyang mga pananaw, at mula 1840 hanggang 1844 ay mabilis na lumaganap ang gawain. Ang Dakilang Tunggalian, 334, 335.

Ang panahong “1840 hanggang 1844” ay kumakatawan sa kasaysayan ng “pitong kulog” ng kabanata sampu ng Apocalipsis. Sa kasaysayang iyon, sinimulan ang isang proseso ng paglilinis na inilarawan sa kabanata tatlo ng Malakias at sa dalawang paglilinis ng templo ni Cristo. Ang proseso ng paglilinis ay isang progresibong proseso ng pagsubok, na nakabatay sa pagkaunawa ni Miller sa prinsipyong “araw para sa isang taon.” Ang mga kumakatawan sa mensahe ni Elias ay naghahanda ng daan para sa Sugo ng Tipan upang biglang dumating sa Kanyang templo, at sila ang sagisag ng isang kasangkapan ng paghatol na ginagamit ng Sugo ng Tipan upang walisin ang mga pumipili ng kadiliman sa halip na liwanag.

Ako nga’y nagbibinyag sa inyo sa tubig sa pagsisisi; datapuwa’t ang dumarating na kasunod ko ay lalong makapangyarihan kaysa akin, na hindi ako karapat-dapat magdala ng kaniyang panyapak; siya’y magbibinyag sa inyo sa Espiritu Santo at sa apoy: ang kaniyang panilo ay nasa kaniyang kamay, at kaniyang lilinisin nang lubos ang kaniyang giikan, at titipunin ang kaniyang trigo sa kamalig; datapuwa’t susunugin niya ang ipa sa apoy na hindi mapapatay. Mateo 3:11, 12.

Sa kapanahunan ni Cristo, gaya ng inilalarawan sa Juan 6:66, nawalan siya ng higit na maraming alagad kaysa sa alinmang ibang panahon. Sa *The Desire of Ages*, kung saan tinalalakay ang bahaging ito sa Juan, ang pamamaraan ng propetikong paglalapat ang mismong dahilan kung bakit lumisan ang mga alagad. Hindi nila maunawaan na ang literal ay kumakatawan sa espirituwal, at, ayon kay Apostol Pablo, ang literal ay nauuna kaysa sa espirituwal.

At gayon nga nasusulat, ang unang taong si Adan ay naging buhay na kaluluwa; ang huling Adan ay naging espiritong nagbibigay-buhay. Gayon man, hindi ang espirituwal ang nauna, kundi ang likas; at pagkatapos, ang espirituwal. 1 Corinto 15:45, 46.

Dahil sa kawalan ng kagustuhan, at kaya nama’y kawalan din ng kakayahan, tumanggi ang mga Hudyo na umunawa kay Cristo nang ipakilala Niya na Siya ang tinapay ng langit na kinakailangang kainin. Higit na pinairal ang mga kaugalian at tradisyon kaysa sa pamamaraang isinagawa mismo ni Cristo. Tungkol sa kasaysayang ito, itinala ni Sister White:

Sa pamamagitan ng hayagang pagsaway sa kanilang kawalan ng pananampalataya, ang mga alagad na ito ay lalo pang napahiwalay kay Jesus. Lubha silang nagdamdam, at, nagnanais na sugatan ang Tagapagligtas at pagbigyang-lugod ang masamang layon ng mga Pariseo, tinalikuran Siya at iniwan Siya na may paghamak. Nagpasya na sila, kinuha ang anyo na walang espiritu, ang ipa na walang butil. Ang kanilang pasya ay hindi na kailanman nabaligtad; sapagkat hindi na sila muling lumakad na kasama ni Jesus.

"Ang kaniyang kalaykay ay nasa kaniyang kamay, at kaniyang lubos na lilinisin ang kaniyang giikan, at titipunin ang kaniyang trigo sa kamalig.' Mateo 3:12. Ito ay isa sa mga panahon ng

pagdalisay. Sa pamamagitan ng mga salita ng katotohanan, ang ipa ay pinaghihiwalay sa trigo. Sapagkat sila ay lubhang palalo at nagtitiwala sa sariling katuwiran upang tumanggap ng saway, at labis na maibigin sa sanlibutan upang tanggapin ang isang buhay ng pagpapakumbaba, marami ang tumalikod kay Jesus. Marami pa rin ang gumagawa ng gayon. Sinusubok ang mga kaluluwa ngayon gaya ng mga alagad sa sinagoga sa Capernaum. Kapag ang katotohanan ay ipinakikintal sa puso, nakikita nila na ang kanilang mga buhay ay hindi naaayon sa kalooban ng Diyos. Nakikita nila ang pangangailangan ng ganap na pagbabago sa kanilang sarili; ngunit hindi sila nakahandang pasanin ang gawaing pagtatwa sa sarili. Kaya nagagalit sila kapag nahahayag ang kanilang mga kasalanan. Umalis silang natitiod, gaya ng pag-alis ng mga alagad kay Jesus, na nagbubulong-bulong, 'Ito'y mabigat na pananalita; sino ang makakarinig nito?'" The Desire of Ages, 392.

Ang sugo ng tipan ni Malakias ang dumadalisay sa mga anak ni Levi sa pamamagitan ng apoy. Lubusang nililinis Niya ang Kaniyang giikan, inihhiwalay ang trigo sa ipa. Ginagawa Niya ang gawaing ito sa pamamagitan ng isang pamaypay. Ang pamaypay ang nagsasagawa ng paghihiwalay, at ang pamaypay ay ang mensahe ng kasalukuyang katotohanan para sa bawat kani-kaniyang kasaysayan kung saan Niya dinadalisay ang mga anak ni Levi. Ang pamaypay ay ang mensahe at mga sugo ni Elias, na kumakatawan sa isang kasangkapan ng paghatol.

Narito, aking susuguin ang aking sugo, at ihahanda niya ang daan sa harap ko; at ang Panginoon na inyong hinahanap ay biglang darating sa kaniyang templo, ang Sugong Tipan, na inyong kinalulugdan; narito, siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagdating? at sino ang makakatayo kapag siya'y nahayag? sapagkat siya'y gaya ng apoy ng tagapadalisay, at gaya ng sabon ng mga tagapagpaputi. At siya'y uupo na parang tagapadalisay at tagapaglinis ng pilak; at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at lilinisin sila na gaya ng ginto at pilak, upang sila'y maghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Kung magkagayo'y ang handog ni Juda at ng Jerusalem ay magiging kalugud-lugod sa Panginoon, gaya ng sa mga unang araw, at gaya ng sa mga taong una. Malakias 3:1-4.

Ang dumarating kasunod ni Juan Bautista ay Siya na naglilinis ng Kaniyang giikan sa pamamagitan ng kalaykay, at Siya'y tulad ng apoy ng tagapadalisay. Ang proseso ng paglilinis ay isinasakatuparan ng sugo ng tipan, at kaya't tumutukoy ito sa isang yugto ng kasaysayan kung saan ang Panginoon ay pumapasok sa isang tipan kasama ang isang bagong hinirang na bayang tipan. Nang ang sinaunang Israel ay iniligtas mula sa pagkaalipin sa Egipto, isang tema ng banal na kasaysayang iyon ang usapin ng "panganay," maging ito man ang kamatayan ng mga panganay ng Egipto, o ang pagtukoy ng Diyos sa Israel bilang Kaniyang panganay.

At iyong sasabihin kay Faraon, Ganito ang sabi ng Panginoon, Ang Israel ay aking anak, ang aking panganay: At sinasabi ko sa iyo, Payaunin mo ang aking anak upang ako'y paglingkuran; at kung tumanggi kang payaunin siya, narito, aking papatayin ang iyong anak, ang iyong panganay. Exodo 4:22, 23.

Nang nakipagtipan ang Diyos sa Israel sa panahon ng pagliligtas mula sa Ehipto, ang banal na panukala ay na ang bawat panganay na anak na lalaki ng bawat lipi ay itatalaga sa paglilingkod ng

pagkasaserdote. Ngunit nang maghimag sik dahil sa gintong guya, ang tanging nanindigan sa panig ni Moises ay ang lipi ni Levi. Dahil sa kanilang katapatan, pinawalang-bisa ng Diyos ang Kaniyang panukalang ang bawat panganay mula sa bawat lipi ay itatalaga sa pagkasaserdote, at nilampasan Niya ang iba pang mga lipi at ibinigay sa lipi ni Levi ang tanging karapatan sa pagkasaserdote. Kapag nililinis ng Sugo ng Tipan ang mga anak ni Levi, ito'y kumakatawan sa isang kasaysayan kung saan ang dating bayang tipan ay isininasantabi para sa isang bagong bayang tipan. Gayon ang nangyari kay Juan Bautista, sa mga Millerita, at gayon din ang mangyayari sa isandaan at apatnapu't apat na libo. Mula 1840 hanggang 1844, sinimulan ang isang proseso ng paglilinis sa pamamagitan ng pagsubok na dala ng makahulang mensaheng ibinigay kay William Miller. Ito'y humantong sa biglang pagdating ng Panginoon sa Kaniyang templo noong Oktubre 22, 1844, ngunit ang proseso ng paglilinis ay hindi natapos hanggang 1863.

Ang kapuwa propesiya ng Daniel 8:14, "Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo'y lilinisin ang santuwaryo," at ang mensahe ng unang anghel, "Katakutan ninyo ang Diyos, at luwalhatiin ninyo Siya; sapagkat dumating na ang oras ng Kaniyang paghatol," ay tumukoy sa paglilingkod ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako, sa paghuhukom na pagsisiyasat, at hindi sa pagparito ni Cristo upang tubusin ang Kaniyang bayan at lipulin ang mga masama. Ang pagkakamali ay hindi nasa pagkakalkula ng mga panahong propetiko, kundi sa pangyayaring magaganap sa wakas ng dalawang libo at tatlong daang araw. Dahil sa pagkakamaling ito, ang mga mananampalataya ay nakaranas ng pagkadismaya, gayon man, ang lahat ng ipinahayag ng propesiya, at ang lahat ng may batayan sila sa Kasulatan upang asahan, ay natupad. Sa mismong panahon na kanilang tinatangisan ang pagkabigo ng kanilang mga pag-asa, naganap ang pangyayaring ipinahayag ng mensaheng iyon, na kailangang matupad bago mahayag ang Panginoon upang magbigay ng gantimpala sa Kaniyang mga lingkod.

Si Cristo ay dumating, hindi sa lupa, gaya ng inaasahan nila, kundi, gaya ng ipinahiwatig sa tipo, sa Kabanal-banalang Dako ng templo ng Diyos sa langit. Inilalarawan Siya ng propetang Daniel bilang sa panahong ito'y pumaparoon sa Matanda sa mga Araw: "Nakita ko sa mga pangitain sa gabi, at, narito, isang gaya ng Anak ng tao ay dumating na kasama ang mga alapaap ng langit, at pumaroon"—hindi sa lupa, kundi—"sa Matanda sa mga Araw, at inilapit Siya sa harap Niya." Daniel 7:13.

Ang pagdating na ito ay inihula rin ng propetang Malakias: "Ang Panginoon, na inyong hinahanap, ay biglang darating sa Kanyang templo, maging ang Sugo ng tipan, na inyong kinalulugdan: narito, Siya'y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo." Malakias 3:1. Ang pagdating ng Panginoon sa Kanyang templo ay biglaan, di-inaasahan, para sa Kanyang bayan. Hindi nila Siya roon inaasahan. Inaasahan nila na Siya'y darating sa lupa, "sa nagliliyab na apoy, na maghihiganti sa mga hindi nakakakilala sa Diyos, at sa mga hindi tumatalima sa ebanghelyo." 2 Tesalonica 1:8.

Ngunit hindi pa handa ang bayan na makipagtagpo sa kanilang Panginoon. Mayroon pang isang gawaing paghahanda na kinakailangang maisakatuparan para sa kanila. Ibibigay ang liwanag upang ituon ang kanilang mga isip sa templo ng Diyos sa langit; at habang sa pananampalataya ay susundan nila ang kanilang Dakilang Saserdote sa Kanyang

paglilingkurang saserdotal doon, mahahayag ang mga bagong tungkulin. Isa pang mensahe ng babala at pagtuturo ang ibibigay sa iglesya.

Sabi ng propeta: “Sino ang makatatagal sa araw ng Kanyang pagdating? At sino ang makatatayo kapag Siya ay nahayag? Sapagkat Siya ay tulad ng apoy ng tagadalisay, at tulad ng sabon ng mga tagapaglaba; at Siya’y uupo na parang tagadalisay at tagapaglinis ng pilak; at Kanyang lilinin ang mga anak ni Levi, at dadalisayin sila na gaya ng pagdadalisay sa ginto at pilak, upang sila’y makapaghandog sa Panginoon ng isang handog sa katuwiran.” Malakias 3:2, 3. Yaong mga nabubuhay sa ibabaw ng lupa kapag ang pamamagitan ni Cristo ay magwawakas sa santuwaryo sa itaas ay dapat tumayo sa harap ng isang banal na Diyos na walang tagapamagitan. Ang kanilang mga balabal ay dapat walang dungis; ang kanilang pagkatao ay dapat mapadalisay mula sa kasalanan sa pamamagitan ng dugo ng pagwiwisik. Sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos at ng sarili nilang masikap na pagpapagal, kailangan nilang maging mga mananagumpay sa pakikipagbaka laban sa kasamaan. Samantalang nagpapatuloy sa langit ang paghuhukom na may pagsisiyasat, samantalang ang mga kasalanan ng mga nagsisising mananampalataya ay inaalis mula sa santuwaryo, dapat magkaroon ng isang natatanging gawaing paglilinis, ng pagwawaksi ng kasalanan, sa gitna ng bayan ng Diyos sa lupa. Ang gawaing ito ay mas malinaw na inilalahad sa mga mensahe ng Pahayag 14.

Kapag ang gawaing ito ay naisakatuparan na, ang mga tagasunod ni Cristo ay magiging handa sa Kanyang pagpapakita. “Kung magkagayo’y magiging kalugud-lugod sa Panginoon ang handog ng Juda at Jerusalem, gaya noong mga unang araw, at gaya noong mga unang taon.” Malakias 3:4. Kung magkagayon, ang iglesya na sa pagparito ng ating Panginoon ay tatanggapin Niya para sa Kanyang sarili ay magiging isang “maluwalhating iglesya, na walang batik, ni kulubot, ni anumang gayong bagay.” Efeso 5:27. Kung magkagayon ay lilitaw siya “gaya ng bukang-liwayway, marilag gaya ng buwan, maliwanag gaya ng araw, at kakilakilabot gaya ng isang hukbong may mga watawat.” Awit ni Solomon 6:10.

Bukod sa pagdating ng Panginoon sa Kanyang templo, ipinahula rin ni Malachi ang Kanyang ikalawang pagparito, ang Kanyang pagdating para sa pagpapatupad ng paghuhukom, sa mga salitang ito: ‘At ako’y lalapit sa inyo sa paghuhukom; at ako’y magiging mabilis na saksi laban sa mga mangkukulam, at laban sa mga mangangalunya, at laban sa mga nanunumpa nang may kasinungalingan, at laban sa mga nang-aapi sa manggagawang upahan sa kanyang sahod, sa babaing bao, at sa ulila, at sa mga nagpapalihis ng karapatan ng taga-ibang-bayan, at hindi natatakot sa Akin, sabi ng Panginoon ng mga hukbo.’ Malachi 3:5. Tinutukoy ni Jude ang gayunding tagpo nang kanyang sabihin, ‘Narito, ang Panginoon ay dumarating na kasama ang sampu-sampung libo ng Kanyang mga banal, upang isagawa ang paghuhukom sa lahat, at upang patunayang may sala ang lahat ng mga di-maka-Diyos sa kanila tungkol sa lahat ng kanilang mga gawaing di-maka-Diyos.’ Jude 14, 15. Ang pagdating na ito, at ang pagdating ng Panginoon sa Kanyang templo, ay magkakaiba at hiwalay na mga pangyayari.

Ang pagdating ni Cristo bilang ating Punong Saserdote sa Kabanal-banalang Dako, para sa paglilinis ng santuwaryo, na inilantad sa Daniel 8:14; ang pagdating ng Anak ng tao sa Matanda sa mga Araw, gaya ng inilalahad sa Daniel 7:13; at ang pagdating ng Panginoon sa Kanyang templo, na inihula ni Malakias, ay mga paglalarawan ng iisang pangyayari; at ito rin

ay kinakatawan ng pagdating ng kasintahang-lalaki sa kasalan, na inilarawan ni Cristo sa talinghaga ng sampung dalaga, sa Mateo 25. Ang Dakilang Tunggalian, 424-426.

Apat na “pagparito” ang tinutukoy sa huling talata, at iisa lamang ang pagparito na iyon na isinasagisag sa apat na magkakaibang paraan. Isa sa mga “pagparito” na iyon ay ang talinghaga ng sampung dalaga.

“Madalas na itinuturo sa akin ang talinghaga ng sampung dalaga, na lima sa kanila ay matatalino, at lima ay mga mangmang. Ang talinghagang ito ay natupad na at matutupad pa sa bawat titik, sapagkat mayroon itong natatanging paglalapat sa panahong ito; at, gaya ng mensahe ng ikatlong anghel, ay natupad na at patuloy na magiging kasalukuyang katotohanan hanggang sa katapusan ng panahon.” Review and Herald, Agosto 19, 1890.

Kung ang apat na "pagparito" ay "mga paglalarawan ng iisang pangyayari," kung gayon, yaong apat na "pagparito" na natupad sa pasimula ng Adventismo sa kilusang Milerita, ay muling "matutupad" "ayon sa mismong titik" sa kilusang Elias sa katapusan ng Adventismo.

Si William Miller at ang mga Millerite ay mga kinatawan ng mensahe ng unang anghel, at sa gayunding sipi mula sa Early Writings na kamakailan lamang nating sinipi, ang mensahe ng unang anghel ay nagtataglay ng mismong mga katangian ni Juan Bautista. Sinipi natin ang pahayag na nagsasabing yaong mga tumanggi sa mensahe ni Juan Bautista ay hindi maaaring makinabang sa mga katuruan ni Jesus. Sa kasunod na talata ay sinasabi niya, "Yaong mga tumanggi sa unang mensahe ay hindi maaaring makinabang sa ikalawa; gayundin ay hindi sila napakinabangan ng sigaw sa hatinggabi, na upang ihanda sila sa pagpasok, kasama si Jesus, sa pamamagitan ng pananampalataya, sa kabanal-banalang dako ng makalangit na santuwaryo." Kapwa sina William Miller at Juan Bautista ay kumakatawan bilang mga kasangkapan ng paghuhukom.

Kung hindi sana lumitaw ang alinman sa kanila, ang kani-kaniyang salinlahi ay hindi sana mananagot sa pagtanggihan sa liwanag. Ginamit ng Diyos ang dalawang sugo na iyon upang alisin ang Laodiceang balabal ng kasalanan, at sa gayo'y ipinamalas ang Laodiceang kahubaran ng dating hinirang na bayan, sa pamamagitan ng pagpapakilala ng isang mensahe na, tanggapin man o tanggihan, ay gagamitin sa paghatol bilang sagisag na ang isang propeta ay naging nasa gitna nila. Ang kasaysayan mula 1840 hanggang 1844 ay tinipuhan ng apoy na bumaba sa handog ni Elias sa Bundok Karmelo. Naipagkaiba na ang tunay na propeta sa mga huwad na propeta.

Nasa puntong nararapat na nating ilatag ang balangkas ng proseso ng paglilinis na nagpatuloy pagkatapos ng Oktubre 22, 1844. Sinabi ni Sister White na matapos ang Oktubre 22, 1844, “ang bayan ay hindi pa handa upang salubungin ang kanilang Panginoon. Mayroon pang gawaing paghahanda na dapat maisakatuparan para sa kanila. Ang liwanag ay ipagkakaloob, na itutuon ang kanilang mga isipan sa templo ng Diyos sa langit; at habang sa pananampalataya ay susundan nila ang kanilang Punong Saserdote sa Kaniyang pangangasiwa roon, mahahayag ang mga bagong tungkulin. Isa pang mensahe ng babala at tagubilin ang ibibigay sa iglesia.”

Nang tinanggihan ng Adbentismo ang “pitong panahon” ng Levitico dalawampu’t anim na tinukoy ni Daniel bilang ang “panunumpa” ni Moises, nawala ang kanilang kakayahang kilalanin na ang

proseso ng pagdadalisay ay nagpatuloy lampas sa kanilang paunang gawain ng pag-unawa sa mga katotohanang kaugnay sa pagbubukas ng paghuhukom.

Tatalakayin natin ang nagpapatuloy na proseso ng pagdadalisay sa susunod na artikulo, at sisimulan nating ihanay ang sungay ng tunay na Protestantismo na tinanggap ng Adbentismong Millerita noong dekada 1840 sa sungay ng Republikanismo.